

**Euroopa Ühenduste Komisjoni 5. aprilli 2005. aasta hagi
Saksamaa Liitvabariigi vastu**

(Kohtuasi C-152/05)

(2005/C 132/33)

(Kohtumenetluse keel: saksa)

Euroopa Ühenduste Komisjon esitas 5. aprillil 2005. Euroopa Ühenduste Kohtule hagi Saksamaa Liitvabariigi vastu. Hageja esindajad on R. Lyal ja K. Gross, kohtudokumentide kättetoimetamise aadress Luxembourgis.

Euroopa Ühenduste Komisjoni palub Euroopa Kohtul:

1. tuvastada, et Saksamaa Liitvabariik on rikkunud EÜ asutamislepingu artiklitest 18, 39 ja 43 tulenevaid kohustusi, kuna Eigenheimzulagengesetz'i (seadus omakodu soetavatele isikutele toetuse maksmise kohta) artikli 2 lõike 1 esimese lause kohaselt on välistatud teise liikmesriigi territooriumil asuvate kinnistute omandamisel maksuresidentidest isikute toetamine, olenemata sellest, kas teises liikmesriigis on võimalik sarnast toetust taotleda;
2. jätta kohtukulud Saksamaa Liitvabariigi kanda.

Õiguslikud alused ja peamised argumendid

Euroopa Komisjoni arvates on Saksamaa Liitvabariigi poolt omakodu soetamiseks toetuse maksmine diskrimineerimise tunnustega. Omakodu soetamise toetusele on õigus isikutel, kes on Saksamaal maksuresidentid ja kes soetavad endale Saksamaal maja või korterit eesmärgiga selles elada. Seevastu neile Saksamaa maksuresidentidele, kes elavad väljaspool Saksamaa territooriumit ja tahavad endale seal elamiseks soetada kinnistut, omakodu soetamise toetust ei maksta.

Saksa regulatsioon asetab halvemasse olukorda kolm isikute rühma: 1. riigi teenistujad, kes elavad välismaal, 2. piirialatöötajad, kelle sissetulekust on vähemalt 90 % maksustatav Saksa tulumaksuga ja 3. Saksa kodakondsusega diplomaadid ja EL ametnikud.

Komisjoni seisukoht on, et vastavalt iga isikute rühma seisundile on tegemist kas töötajate liikumisvabaduse põhimõtte (EÜ artikkel 39), asutamisevabaduse põhimõtte (EÜ artikkel 43) või liikumisvabaduse põhimõtte (EÜ artikkel 18) rikkumisega. Kõigil neile juhtumitele on omane piisav piiriülene element, mis õigustab nimetatud asutamislepingu tingimuste kohaldamist.

Komisjon leiab, et käesolevale asjale saab üle kanda Euroopa Kohtu lahendi asjas C-279/93: Schumacker. Iga isik, kes on Saksamaa maksuresident, kes maksab oma tervest maailmast saadud sissetulekult makse Saksamaal ning osaleb seal Saksamaa riigi rahastamises, peab saama kasutada võrdselt Saksa-

maal elava isikuga maksudest finantseeritavaid soodustusi. Vältida tuleks olukorda, kus asjaomane isik ei saaks ei elukohariigis ega töökohariigis kasutada neid soodustusi, mis on seotud nende isikliku olukorraga.

Praktikas on vähetõenäoline, et Saksamaa maksuresident on samaaegselt veel mõne riigi maksuresident. Sellist erandlikku olukorda on võimalik lahendada selliselt, et juhul, kui isikul on õigus üheaegselt saada Saksamaa omakodu soetamise toetust ning võrreldavat toetust välisriigist, siis on tal keelatud saada samaaegselt mõlemat toetust.

Omakodu soetamise toetuse maksmise piiramine ainult Saksamaal asuvatele kinnistutele ei ole õigustatud. Saksamaa elamisvõimaluste puudust aitaks likvideerida see, kui piirialatöötajad Saksamaale kolimise asemel soetaksid endale elamispinna Saksamaa piiriäärsel välismaal. Saksamaa valitsus ei põhjendanud eelmenetluses piisavalt, milline on ainult Saksamaal asuva elamispinna soetamise toetuse maksmise eesmärk. Isegi juhul, kui liikmesriigil oleks lubatud toetada elamisvõimaluste ehitamist ainult oma territooriumil, ei ole nimetatud regulatsioon sisuliselt põhjendatud. Juhul, kui Saksamaa Liitvabariik sooviks toetada igat tüüpi elamispinna ehitamist Saksamaal, siis ei ole selge, miks makstakse toetust ainult Saksamaa maksuresidentidele. Ka Saksamaa piiratud maksukohustuslased võivad soetada endale seal elamisvõimalusi ning nii soodustada seal elamisvõimaluste ehitamist.

Ühenduse õigus ei nõua mingil juhul seda, et finantsiliselt peaks toetama isiku teise elamisvõimaluste soetamist teises liikmesriigis. Toetuse maksmise ulatuse kindlaksmääramine on ainult siseriikliku seadusandja ülesanne. Siseriikliku seadusandja normide kujundamise vabadust piiravad aga EÜ asutamislepingus sätestatud põhiõigused.

**Euroopa Ühenduste Komisjoni 5. aprilli 2005. aasta hagi
Kreeka Vabariigi vastu**

(Kohtuasi C-156/05)

(2005/C 132/34)

(Kohtumenetluse keel: kreeka)

Euroopa Ühenduste Komisjon esitas 5. aprillil 2005 Euroopa Ühenduste Kohtule hagi Kreeka Vabariigi vastu. Euroopa Komisjoni esindajad on Eleni Tserepa-Lacombe ja Nicola Yerell, kohtudokumentide kättetoimetamise aadress Luxembourgis.

Komisjon palub Euroopa Kohtul:

1) tuvastada, et kuna Kreeka Vabariigi ei ole vastu võtnud kõiki vajalikke õigus- ja haldusnorme Euroopa Parlamendi ja nõukogu 22. juuni 2000. aasta direktiivi 2000/34/EÜ, ⁽¹⁾ millega muudetakse töötaja korralduse teatavaid aspekte käsitlevat nõukogu direktiivi 93/104/EÜ, et hõlmata nimetatud direktiivist välja jäetud sektoreid ja tegevusalasid, ülevõtmiseks, või vähemalt ei ole ta komisjoni neist teavitanud, on Kreeka Vabariik rikkunud sellest direktiivist tulenevaid kohustusi;

2) jätta kohtukulud Kreeka Vabariigi kanda.

Õiguslikud alused ja peamised argumendid

Direktiivi siseriiklikusse õigusesse ülevõtmise tähtaeg möödus 1. augustil 2003.

⁽¹⁾ EÜT L 195, 1.8.2000, lk 41.

Euroopa Ühenduste Komisjoni 6. aprilli 2005. aasta hagi Luksemburgi Suurhertsogiriigi vastu

(Kohtuasi C-159/05)

(2005/C 132/35)

(Kohtumenetluse keel: prantsuse)

Euroopa Ühenduste Komisjon esitas 6. aprillil 2005 Euroopa Ühenduste Kohtule hagi Luksemburgi Suurhertsogiriigi vastu. Hageja esindaja on D. Maidani, kohtudokumentide kättetoimetamise aadress Luxembourgis.

Euroopa Ühenduste Komisjon palub Euroopa Kohtul:

1. tuvastada, et kuna Luksemburgi Suurhertsogiriik ei ole vastu võtnud vajalikke õigus- ja haldusnorme Euroopa Parlamendi ja nõukogu 6. juuni 2002. aasta direktiivi 2002/47/EÜ finantstagatiskokkulepete kohta ⁽¹⁾ täitmiseks või vähemasti ei ole sellest komisjoni teavitanud, siis on Luksemburgi Suurhertsogiriik rikkunud sellest direktiivist tulenevaid kohustusi;

2. jätta kohtukulud Luksemburgi Suurhertsogiriigi kanda.

Õiguslikud alused ja peamised argumendid

Direktiivi siseriiklikusse õigusesse ülevõtmise tähtaeg möödus 27. detsembril 2003.

⁽¹⁾ EÜT L 168, 27.6.2002, lk 43.

Euroopa Ühenduste Komisjoni 7. aprillil 2005. aasta hagi Itaalia Vabariigi vastu

(Kohtuasi C-161/05)

(2005/C 132/36)

(Kohtumenetluse keel: itaalia)

Euroopa Ühenduste Komisjon esitas 7. aprillil 2005 hagi Itaalia Vabariigi vastu. Euroopa Komisjoni esindaja on õigustalituse liige C. Cattabriga.

Komisjon palub Euroopa Kohtul:

1) tuvastada, et kuna Itaalia Vabariik ei ole komisjonile esitanud nõukogu 12. oktoobri 1993. aasta määruse (EMÜ) nr 2847/93, millega luuakse ühise kalanduspoliitika suhtes rakendatav kontrollisüsteem, ⁽¹⁾ artikli 15 lõikes 2 ja artikli 18 lõikes 1 ette nähtud andmeid, on Itaalia Vabariik rikkunud nimetatud sätetest tulenevaid kohustusi;

2) jätta kohtukulud Itaalia Vabariigi kanda.

Õiguslikud alused ja peamised argumendid

Määruse (EMÜ) nr 2847/93 artikli 15 lõikes 4 ja artikli 18 lõikes 1 on sätestatud liikmesriikide kohustus esitada komisjonile kindlaksmääratud tähtajaks arvutiside abil teatud hulk andmeid. Itaalia ametiasutused ei esitanud kindlaksmääratud tähtajaks andmeid 1999. ja 2000. aasta kohta. Seeläbi on Itaalia Vabariik rikkunud eelmainitud sätetest tulenevat teavitamiskohustust.

⁽¹⁾ EÜT L 261, 20.10.1993, lk 1.